

עיריית תל אביב

סיכום דיון – הוועדה למיגור אלימות

ישיבה בנושא פגיעות מיניות בבגירות ובגירים (מעל גיל 18)

מיום שלישי, ז' סיוון התשפ"ה, 3/6/2025

מטרת הוועדה: סקירת תמונת מצב ארצית ועירונית והפעולות העירוניות בנושא מניעה וטיפול
בנפגעות ונפגעי תקיפה מינית

משתתפים:

עו"ד ליאור שפירא, מ"מ וסגן ראש העירייה – יו"ר הוועדה למיגור אלימות
אסף זמיר, מ"מ וסגן ראש העירייה
חן אריאלי, סגנית ראש העירייה
ציפי ברנד, סגנית ראש העיר
מוטי רייף, חבר מועצת העיר, מחזיק תיק השוויון המגדרי
הדס רגולסקי, חברת מועצת העיר
שרון מלמד, מנהלת מינהל השירותים החברתיים
אפרת מייקין כנפו, מנהלת הרשות לחוסן חברתי ויועצת רה"ע למעמד האישה
אופירה יוחנן, מנכ"לית לשכת עורכי הדין, מחוז תל אביב
שני נרדימון, מנהלת תוכנית סלעית טיפול נשים בזנות
רעות לכטר, מנהלת מרכז מעיין
יובל רוז, עוזרת למ"מ וסגן ראש העירייה ליאור שפירא
נעה מורד, עוזרת למ"מ וסגן ראש העירייה ליאור שפירא
נועה כהן, עוזרת למ"מ וסגן ראש העירייה אסף זמיר
אורנה פילטר, מנהלת לשכה מ"מ וסגן ראש העירייה
ליזי סיני, עוזרת חברת מועצת העיר
מיכל ביטרמן גלר, מנהלת תחום ילד נוער ומשפחה
אבנר בנפשי, סגן בכיר למנהל אגף הפיתוח
סיון גלעדי, מ"מ מנהלת מרכז מעיין
ענבל בורנשטיין, מנהלת מחלקת לב העיר לגיל הזהב
סמדר יונגרייס, עו"ס נפגעי עבירה מינית
רם גלובקה, מנהל מחלקת ביטחון
שמעון ברונז, לשכת מנכ"ל
מתן לברן, סגן מנהל אגף סלע
אביה קדרי, מנהל תחום קירום ליווי מניעה אוכלוסיות יחוד
איילה אזולאי, סגנית מנהל הרשות לחוסן חברתי
נועה דגן, הרשות לחוסן
שיר כהן, מתאמת פעולות מנהל חינוך
אמיר, תמלול Sumit

על סדר היום:
[1] פתיחה:

- 1.1 ליאור שפירא, מ"מ וסגן ראש העירייה, יו"ר הועדה למיגור אלימות..... 3
- 1.2 שרון מלמד, מנהלת מינהל השירותים החברתיים..... 3
- [2] טיפול ושיקום נפגעות ונפגעי פגיעה מינית, רעות לכטר, מנהלת מרכז מעיין, מרכז עירוני לטיפול בטראומה מינית..... 4
- [3] הזנות כפריזמה של פגיעה מינית, שני נרדימון, מנהלת "סלעית", שירות עירוני, תמיכתי טיפולי, לנשים במעגל הזנות..... 5
- [4] מנקודת המבט של עו"ס נפגעי עבירה – השירות במחלקות לשירותים חברתיים לנפגעות ולנפגעי עבירה - סמדר יונגרייס ברדוגו..... 6
- [5] התייחסות ודיון..... 7

[1] פתיחה

[1.1] ליאור שפירא, מ"מ וסגן ראש העירייה, יו"ר הועדה למיגור אלימות

שלום וברוכים הבאים לישיבה מיוחדת זו של הועדה למיגור האלימות.

חברי הועדה הנכבדים ואנשי המקצוע היקרים,

בישיבתנו היום אנו עוסקים בפגיעות מיניות בבגירות ובגירים - נושא שהוא חלק בלתי נפרד מהמאבק הרחב שלנו נגד כל סוגי האלימות בחברה. כפי שאנו עוסקים בישיבותינו השונות באלימות במשפחה, באלימות נגד נשים, ובסוגי אלימות נוספים, כך גם היום אנו מתמקדים בהיבט חשוב זה של האלימות המינית.

העיר תל אביב-יפו, כמוקד אורבני מרכזי, נושאת באחריות כפולה - הן כלפי תושביה והן כמובילה ארצית בפיתוח מדיניות וכלים לטיפול בנושא זה. המציאות מלמדת אותנו שפגיעות מיניות אינן מוגבלות לגיל, למגדר או למעמד חברתי, והן מותירות צלקות עמוקות הן ברמה האישית והן ברמה החברתית.

במהלך הישיבה נסקור את תמונת המצב העירונית, נכיר את הפעולות שאנו נוקטים כעירייה, ונלמד ממומחים בתחום על אתגרים ופתרונות. נכיר את השירותים הטיפוליים העירוניים שלנו במרכז מעיין ובשירות "סלעית", ונבין טוב יותר את התמונה הרחבה מזווית הראייה של עובדי הסוציאליים במחלקות לשירותים חברתיים.

המטרה שלנו היום היא לא רק להבין את המציאות, אלא גם לבנות תכנית פעולה יעילה יותר למניעה ולטיפול. אנחנו חייבים לוודא שכל נפגע ונפגעת יקבלו את הטיפול והתמיכה שהם זקוקים להם, ושנפעל בחישות למניעת פגיעות נוספות.

תודה לכל המשתתפים על בואם, ובמיוחד למומחים שיחלקו איתנו מהידע והניסיון שלהם. בואו נפתח בדיון פתוח וכן, שיוביל לפעולות קונקרטיות ויעילות.

תודה.

[2.1] מוטי רייף, חבר מועצת העיר, מחזיק תיק השוויון המגדרי

תודה על ההזדמנות לומר כמה מילים בדיון החשוב הזה.

לפני שנצלול לנתונים ולמצאים הקשים - אני מבקש לפתוח בהכרת תודה. העבודה שנעשית כאן, על ידי הצוותים המקצועיים של העירייה, של מרכז מעיין, של סלעית, של השירותים החברתיים, של הרשות לחוסן חברתי - היא לא מובנת מאליה. זו עשייה שמתקיימת יום יום, בשקט, ברגישות, ובמסירות שאין לה תחליף.

אנחנו מתכנסים כאן לא כי אנחנו לא עושים מספיק - אלא כי אנחנו מבינים עד כמה האתגר מורכב, וכמה עוד יש לפנינו. ההבנה שפגיעה מינית היא לא רק אירוע בודד אלא רצף של חוויות, שדורשות ליווי ארוך טווח, שפה מתאימה, גישה מותאמת - מחייבת אותנו לחשוב אחרת, לתקצב אחרת, ולהמשיך לבנות אמון - גם מול מי שהמערכות כבר איכזבו פעם. זה לא מאבק של מגדר אחד, ולא של מגזר אחד. זו אחריות משותפת - ומכאן אנחנו יוצאים קדימה.

[1.3] שרון מלמד, מנהלת מינהל השירותים החברתיים

במסגרת תיאום עם אפרת מייקין כנפו, מנהלת הרשות לחוסן חברתי, צוין כי הישיבה הקודמת עסקה במכלול תופעות האלימות המגדרית בעיר, עם דגש על אלימות פיזית.

בדיון הנוכחי הוחלט למקד את השיח בנושא האלימות המינית בקרב בגירים - נשים, גברים, טרנסים וחברי הקהילה הלהט"בית. הדיון הבא יתמקד בפגיעות מיניות בקטינים, תוך שימת דגש על תחום המניעה, בשיתוף גורמי המקצוע והשותפים העירוניים.

שרון מלמד הדגישה כי אלימות מינית נחשבת לפגיעה הקשה והעמוקה ביותר, ולעיתים מובילה להתפתחות פוסט-טראומה מורכבת. היא שיתפה כי לפני כעשרים שנה כמעט ולא היו מענים ציבוריים לטיפול בטראומות מיניות, והטיפול היה זמין בעיקר למי שיכל לממן אותו באופן פרטי. כיום, למרות ההתקדמות שנעשתה בתחום, עוד נדרשת עשייה רבה הן במישור הטיפולי והן במישור המניעתי.

נמסר כי מיכל יניב, אשר הובילה את דוח הפגיעות המיניות שנעשו באירועי 7 באוקטובר, נבצרה מלהגיע לדיון בשל השתתפותה בדיון ממשלתי דחוף. עם זאת, היא תשתתף בדיונים הבאים ותציג את ממצאי הדוח. בהמשך, צפויה רעות להציג סקירה עדכנית של המצב העירוני בהקשר לפגיעות מיניות, ובעיקר בהשלכות האירועים מאז ה-7 באוקטובר.

בסיום, הודתה שרון מלמד לצוותים העירוניים, ובפרט לאנשי השטח, על מחויבותם ועבודתם האינטנסיבית תוך התמודדות עם סיכונים ואיומים יומיומיים. כן הובעה הערכה לשותפים בערייה, ברשות ובחטיבת התפעול על תרומתם המשמעותית.

[2] טיפול ושיקום נפגעות ונפגעי פגיעה מינית, רעות לכטר, מנהלת מרכז מעיין, מרכז עירוני לטיפול בטראומה מינית

רעות לכטר הציגה את פעילות מרכז מעיין, שהוקם בשנת 2018 ונותן מענה טיפולי לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית מגיל 18 ומעלה. כיום מטפל המרכז בכ-160 מטופלים, אולם קיים מחסור משמעותי במענים, עם רשימת המתנה קבועה של כ-130 איש. רוב הפניות מגיעות באופן עצמאי דרך חיפוש באינטרנט, לצד הפניות מגורמים טיפוליים בעיר.

לפי הנתונים שהוצגו, רק כ-8% מהפניות שמגיעות למרכז מוצהרות מלכתחילה על רקע של פגיעה מינית. עם זאת, רעות הדגישה כי שיעור המטופלים שחוו בפועל פגיעות מיניות גבוה בהרבה – אלא שהפגיעה אינה תמיד מוזכרת או ממוסמכת, ולעיתים כלל אינה מזוהה ככזו על ידי המטופלים עצמם. פער זה מעיד על קושי עמוק בהגדרה ובהכרה של החוויה ככזו שמזכה במענה טיפולי מתאים.

רוב המטופלות הן נשים, המגיעות לעיתים מהוסטלים, דירות מעבר או שירותים להתמכרויות, ורבות מהן מצויות במצבי חיים רוויי סיכון. עבור נשים אלו, הפגיעה המינית היא רק רכיב אחד בתוך רצף מתמשך של טראומות, קשיים תפקודיים או ניתוק ממעגלי תמיכה. רעות הדגישה כי רבות מהמטופלות אינן רואות את עצמן כמי ש"מגיע להן" טיפול – חלקן סבורות שהפגיעה לא הייתה חמורה מספיק או שהתרחשה לפני זמן רב מדי, אחרות חוו אכזבה ממערכות טיפול בעבר ולכן אינן מעלות את הנושא כלל.

נושא נוסף שעלה הוא הפער בין שפת השירותים לבין החוויה של הנפגעות. לעיתים, כשהשיח המקצועי מגיע רק מזווית של "טראומה", הוא מרחיק חלק מהנשים. רעות ציינה כי יש צורך לפתח שפה טיפולית נגישה ורגישה, כזו שמבינה שפנייה לעזרה יכולה להגיע גם דרך תעסוקה, מגורים, בריאות או קהילה – ולא רק דרך הכרה ישירה בפגיעה המינית.

רעות הדגישה כי ברוב המקרים, המטופלים מגיעים לטיפול שנים רבות לאחר שהתרחשה הפגיעה. הנתונים מצביעים על כך שרובם נפגעו בילדות המוקדמת אך פונים לטיפול לראשונה בגילאי 30 ומעלה. הטיפול במרכז נמשך בין שנה לארבע שנים וכולל טיפול פרטני, קבוצתי וליווי פסיכיאטרי לפי הצורך.

נתוני המרכז מלמדים על מורכבות התופעה:

- הגיל הממוצע של המטופלים הוא 36, והחציוני 32.
- 11% מהמטופלים הם בני 51 ומעלה, כאשר המטופלת המבוגרת ביותר היא בת 73.
- 18% מהמטופלים הם גברים, מתוכם 58% מהקהילה הלהט"בית.
- 5% מהמטופלים מגדירים עצמם א-בינאריים.

- 68% מהמטופלים נפגעו ביותר מאירוע אחד או על ידי יותר מתוקף אחד במהלך חייהם.

רוב הפגיעות מתבצעות על ידי קרובי משפחה או אנשים מהמעגל הקרוב (הורה, אח, דוד, מורה, שכן). רק 11% מהפגיעות במרכז נעשו על ידי זרים. הנתונים מראים גם כי רוב המטופלים מתקשים לפתח מערכות יחסים זוגיות ומשפחתיות, ורק רבע מהם הם הורים.

המטופלים מגיעים מכל שכונות העיר וממגוון רקעים סוציאקונומיים. בשנה האחרונה נרשמה עלייה משמעותית במספר המטופלים שהגיעו מרקע חרדי או מסורתי, לרבות יוצאים בשאלה.

נושא נוסף שעלה הוא מיעוט התלונות המוגשות למשטרה. מתוך מאות מטופלים שעברו במרכז, רק מקרים בודדים הובילו לפתיחה של תיקים פליליים, ורק שלושה תיקים הועברו לפרקליטות. רעות ציינה כי הגדרת פגיעה מינית משתנה בין תרבויות וקהילות, וכי לא כל מי שנפגע בהכרח מפתח טראומה – במקרים מסוימים התגובה המיידית והנכונה מהסביבה הקרובה יכולה למנוע התפתחות של טראומה ארוכת טווח.

חווית הפגיעה עצמה, כפי שתוארה, לרוב מערבת מערכות יחסים קרובות, ולעיתים אף מבוססת על בלבול רגשי עמוק. תחושות של אהבה, הגנה ותלות שזורות בפגיעה, מה שמקשה על עיבוד האירוע ופוגע ביכולת לבסס מערכות אמון בהמשך החיים. מצב זה מעלה את הסיכון לקורבנות חוזרת ואף להעברה בין-דורית של דפוסי הפגיעה.

לאחר אירועי 7 באוקטובר, חלה עלייה חדה בפניות למרכז. רעות הסבירה כי עבור רבות מהפונות, האירועים הללו שימשו כטריגר להתפרצות זיכרונות, פחדים וסימפטומים פוסט-טראומטיים, גם בקרב מי שכבר הייתה בטיפול מתקדם.

סיכום והמלצות:

רעות סיימה בהדגשה כי קיים מחסור חמור במענים. אף על פי שהעירייה הרחיבה את התקציב ותומכת במרכז, יש צורך מידי בפתיחת שלוחה נוספת לצמצום זמני ההמתנה.

הערות והארות מהדיון:

- **אפרת מייקין כנפו** הדגישה כי לעיתים אלימות מינית אינה נובעת מדחף מיני אלא מהצורך לשלוט, להשפיל ולפגוע בחלשים.
- **חן אריאלי** ציינה שאלימות מינית קיימת בכל מגזר, גיל ומעמד חברתי, והדגישה את התופעה גם בתוך הקהילה הלהט"בית.
- **מוטי רייף** העלה את החשיבות של מתן מענה גם למי שנמצאים במצוקה כלכלית ובחרים לעסוק בזנות כתוצאה מכך.
- **ליאור שפירא** שיתף בחוויה אישית סביב פוסט-טראומה צבאית, תוך התבוננות על מנגנוני הדחקה והצפה.
- **שרון מלמד** ציינה שהעירייה פועלת להרחבת המרכז ואף מתכננת שלוחה נוספת, תוך מאבק על גיוס תקציבים נוספים.

[3] הזנות כפריזמה של פגיעה מינית, שני נרדימון, מנהלת "סלעית", שירות עירוני, תמיכתי טיפולי, לנשים במעגל הזנות

שני נרדימון פתחה את דבריה בהבהרה חשובה: הזנות אינה תופעה חברתית ניטרלית או "בחירה חופשית" במובנה הפשוט, אלא ביטוי עמוק ומתמשך לפגיעות מינית – גם כאשר היא מתקיימת בגיל בוגר. לדבריה, נשים רבות המגיעות אל "סלעית" הן שורדות תקיפה מינית בילדות או בנעורים, והמעגל של הזנות הוא מבחינתן המשך ישיר ולעיתים בלתי נמנע של הפגיעה שחוו.

נרדימון הסבירה כי מרבית הנשים בזנות סובלות מפוסט-טראומה מורכבת (Complex PTSD) הנובעת מפגיעות מיניות מתמשכות בילדות, וכי מנגנונים נפשיים כגון דיסוציאציה – היכולת לנתק את החוויה הרגשית מהחוויה הגופנית – הם שמאפשרים לחלק מהנשים להישאר במעגל הזה.

תסמינים אלו אינם רק סימפטומים קליניים, אלא מבנים נפשיים המעצבים את חיי היומיום שלהן ומחייבים מענים טיפוליים מותאמים.

באמצעות קטע מרגש מתוך ספרון שנכתב על ידי נשים בזנות, הציגה שני את חוויית ההישרדות הכלכלית, הבדידות והשנאה העצמית המלוות את חייהן. לדבריה, הדימוי הרווח של "אישה בזנות" רחוק מהמציאות: הזנות מתקיימת במגוון מופעים, החל בזנות רחוב וכלה בזנות "יוקרתית" בדירות דיסקרטיות, במגדלי יוקרה וברשתות החברתיות.

נרדימון הציגה את "רצף הזנות" – תהליך שמתחיל לעיתים כבר בגיל 12-13, כאשר רבות מהנערות מגיעות מרקע של פגיעות מיניות מתמשכות, לעיתים בתוך המשפחה. לדבריה, הפגיעות בילדות והיכולת לנתק את החוויה הנפשית מהחוויה הפיזית הן שמאפשרות לאותן נערות להמשיך ולהתקיים במעגל הזנות בבגרותן.

היא קראה להפסיק את ההפרדה המלאכותית בין פגיעות מיניות בילדות לבין מה שמכונה "בחירה חופשית בזנות" בבגרות. גם כאשר לא מתקיימת אלימות פיזית נראית לעין, המכניזם של צריכת מין בתשלום ממשיך את מעגל הפגיעה. מדובר, לדבריה, במציאות של הישרדות ולא בבחירה אמיתית.

נרדימון הדגישה את הפערים הקיימים במענים העירוניים והארציים לנשים בזנות. לדבריה, השירותים הקיימים לעיתים "מפספסים" את המורכבות הנפשית-חברתית של הנשים, ולכן יש להרחיב את ההכשרה של אנשי מקצוע, בדגש על טיפול בפוסט-טראומה מורכבת.

שני תיארה את שלוש הזירות המרכזיות של הזנות:

1. **זנות רחוב** – נפוצה באזור התחנה המרכזית, מאופיינת בשימוש כבד בסמים ובנשים הנמצאות בזנות שנים רבות.
2. **תעשיית המין המוסווית** – דירות דיסקרטיות, סאוונות, מועדוני חשפנות לשעבר וכיוצא ב הפועלים כיום במסווה.
3. **הזנות הדיגיטלית** – בעיקר אונלי פאנס, רשתות חברתיות וצי'אטים המאפשרים צריכת מין בתשלום תוך אנונימיות מוחלטת.

נרדימון ציינה כי החוק לאיסור צריכת זנות שהתקבל בישראל לפני חמש שנים מהווה צעד חשוב, אך השפעתו המלאה תורגש רק בעוד שנים רבות, בדומה למגמות במדינות אחרות בעולם. לדבריה, נדרשת עבודה מתמשכת מול כלל המערכות – אכיפה, חינוך, רווחה ובריאות – כדי לחולל שינוי אמיתי.

במסגרת הטיפול, הציגה נרדימון את מודל "סלעית" הכולל:

- **זירת חירום בדרום תל אביב** – מעניקה מענה מידי לנשים בזנות ברחוב, בדגש על הפחתת נזק.
- **הוסטל לנשים בזנות** – לנשים שהחליטו לצאת מעולם הזנות ונמצאות בניקיון מוחלט מסמים. ההוסטל מציע טיפול אינטנסיבי פרטני וקבוצתי, לצד ליווי פסיכיאטרי.
- **זיור שיקומי** – פרויקט פורץ דרך בשיתוף קרן שוסטרמן, המאפשר לנשים לשכור דירות בשוק החופשי בסיוע עירוני למשך חמש שנים.

שני ציינה כי חלק מהנשים המגיעות ל"סלעית" הן תושבות ערים אחרות. היא הדגישה כי אין נתונים רשמיים מדויקים על היקף תופעת הזנות בישראל, והנתונים הקיימים מבוססים על סקרים והערכות בלבד.

לסיום, שני קראה לאמץ ראייה מערכתית וכוללנית במאבק בתופעת הזנות. לדבריה, טיפול בנשים בזנות אינו יכול להישען רק על שירותי הרווחה, אלא מחייב שילוב של מדיניות חינוכית, בריאותית ומשפטית, המבוססת על הבנה עמוקה של הקשר הישיר בין זנות לפגיעה מינית מתמשכת. "סלעית" רואה את עצמה חלק מהמערך הטיפולי והחברתי שנדרש כדי להתמודד עם התופעה.

הערות והארות מהדיון:

- **אפרת מייקין כנפו:** הבהירה כי העירייה מקשה על פתיחת מועדוני חשפנות מתוך ראיית עומק של הנזק שבהחפצה של נשים ובתוך מדיניות עירונית רחבה שמקדמת שוויון מגדרי. מייקין ציינה כי ניתנו לכל אישה שנפגעה הזדמנויות טיפוליות וליווי.

- **אסף זמיר:** הביע ספק לגבי יכולת המיגור של התופעה וציין כי לדעתו תופעות חברתיות פסולות לא נעלמות כליל אלא רק מחליפות מופע – כמו מעבר מהרחוב לאינטרנט.
- **שני נרדימון:** הדגישה כי סגירת הזירות הפיזיות דוחפת נשים לקבל טיפול ומעלה אל פני השטח את הפגיעות שהודחקו. לדבריה, מנגנוני האכיפה והטיפול צריכים להמשיך לפעול גם אל מול התופעות החדשות כמו אונלי פאנס.

[4] מנקודת המבט של עו"ס נפגעי עבירה – השירות במחלקות לשירותים חברתיים לנפגעות ולנפגעי עבירה - סמדר יונגרייס ברדוגו

סמדר יונגרייס ברדוגו, עו"ס נפגעי עבירה מינית, הציגה בפני הוועדה את תפקידה החדש במסגרת המינהל לשירותים חברתיים בעיריית תל אביב – תפקיד שהוקם בעקבות ועדה במשרד המשפטים מתוך צורך שעלה מהשטח: ליווי אישי ומקצועי של נפגעות ונפגעי עבירה מינית שנכנסו להליך הפלילי ומצאו עצמם אובדי עצות, ללא הדרכה וללא עוגן.

סמדר הסבירה כי רבות מהנפגעות שפתחו בהליך דיווח ונחקרו – חוו תחושת בדידות, בלבול ואובדן שליטה, שהובילו לעיתים לפרישה מההליך. תפקידה, שהוגדר כ"עוגן" עבור אותן נשים ואנשים, כולל ליווי רגשי, מיצוי זכויות, תמיכה מערכתית לאורך כל שלבי ההליך הפלילי, ועבודה מול מוסדות כמו המשטרה, הפרקליטות, ביטוח לאומי ומוסדות פסיכיאטריים. מדובר בליווי שונה מהסיוע שמספק איגוד מרכזי הסיוע, שכן כאן מדובר בתפקיד מקצועי קבוע, כחלק מהשירות העירוני.

סמדר הדגישה את החשיבות שבהנגשת התפקיד לנפגעות כבר בראשית הדרך, כדי למנוע מעבר מיותר וטראומטי בין מערכות שונות, כפי שמתרחש לעיתים כיום.

בדבריה הציגה גם מקרה שטיפלה בו – אישה צעירה שחשפה לראשונה פגיעה מינית מהעבר בעקבות חשיפה לאירועי 7 באוקטובר, והתמודדה עם הידרדרות תפקודית קשה. היא תיארה כיצד הנפגעת עברה דרך ארוכה במסגרות לא מותאמות לפני שהגיעה לשירות המתאים, והסבירה כיצד ניתן היה למנוע את הנזק הזה אם הייתה מקבלת מענה מקצועי מראש.

שרון מלמד, מנהלת המינהל לשירותים החברתיים, ציינה כי אף שהייתה התנגדות ראשונית לקליטת התקנים של המדינה, העירייה החליטה לקחת אחריות ולספק את הליווי מתוך הבנה שאין מענה אחר, והודתה לסמדר על פועלה המקצועי החשוב.

[5] התייחסויות ודיון

אסף זמיר, מ"מ וסגן ראש העיר:

זמיר שיתף מנקודת מבטו האישית והמקצועית כ"אב חרדתי" וכמי שמתעניין בנושא שנים רבות. הוא תיאר מקרה מלפני שבע שנים, בו כינס את מנהלות בתי הספר בתל אביב יפו כדי לשוחח איתם על הטרדות מיניות, והציג כי המנהלות טענו בבית ספרם "אצלנו זה לא קורה", מה שלדבריו משקף חוסר הבנה של המורכבויות החברתיות והלחצים המופעלים על בני נוער. עוד ציין כי ישב עם כל מנהלות הבית ספר והקרין להן את הסרט "שש פעמים".

הוא הביע דאגה עמוקה מהנרמול ההולך וגובר של תכנים מיניים מוחצנים בתרבות הפופולרית ובפלטפורמות דיגיטליות כמו OnlyFans. לדבריו, יש כיום מודלים לחיקוי שמציגים מיניות מוחצנת כמעין "חופש" או "שוויון", אך בפועל מנרמלים פרקטיקות של זנות, לאו דווקא מתוך מקום של העצמה נשית.

זמיר סבור כי הדור הצעיר נחשף למציאות חדשה שמתרחקת מאוד מהזנות הקלאסית כפי שהייתה מוכרת בעבר, וכי מתקיים היום מסחר בשירותי מין במרחבים וירטואליים, באופן שמציג עצמו כעסקה "לגיטימית", בלתי תלויה בסמים או בסרסורים.

הוא התריע כי השיח והכלים המוסדיים כיום אינם מספקים מענה הולם לממדים החדשים של התופעה, וקרא לחשיבה מעמיקה וארוכת טווח, במיוחד בתחום החינוך, על מנת להיערך להתמודדות עם ההשלכות החברתיות של תהליך הנרמול הזה.

זמיר סיכם בתחושה של דחיפות וצורך לעסוק בנושא יותר לעומק, והביע דאגה מהשפעת התופעה על דור העתיד.

מוטי רייף, מחזיק תיק השוויון המגדרי :

רייף הדגיש כי יש להבין את ההקשר הכלכלי הרחב שמוביל אנשים לעיסוק בזנות, כולל בזנות המתקיימת בפלטפורמות דיגיטליות כמו OnlyFans. לדבריו, המציאות הכלכלית בישראל קשה, במיוחד עבור צעירים, והמאבק היומיומי להתפרנס מוביל לא פעם לבחירות מסוג זה.

רייף קרא לעירייה להרחיב את המבט ולראות את מכלול הגורמים, לא רק להתמקד במי שצורך זנות או מי שעוסק בה, אלא להבין שמאחורי התופעה עומדים אנשים שזקוקים לתמיכה ולסיוע. הוא ציין כדוגמה את קרן האימהות של העירייה, המממנת חוגים לילדים וילדות בדרום תל אביב, וציין שפעולות מסוג זה צריכות להתרחב, שכן רבים מתושבי העיר אינם יכולים להרשות לעצמם פעילויות בסיסיות עבור ילדיהם.

לדבריו, יש למקד את מאמצי העירייה בחיזוק התמיכה הכלכלית והחברתית, כדי לייצר עבור צעירות וצעירים אלטרנטיבות ראויות. בסיום דבריו, שיבח את פועלן של שרון מלמד ואפרת מלמד וכל צוותן וציין "שאפו" על העשייה.